

בש"פ 4652/20 - עמאר אבו רואע נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4652/20

לפני:

כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש:

עמאר אבו רואע

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בנצרת (כב' השופטת ע' הוד) בעמ"ת 9460-07-20
מיום 5.7.2020

תאריך הישיבה:

י"ד בתמוז התש"ף (6.7.2020)

בשם המבקש:

עו"ד עלאאלדין עתאמנה

בשם המשיבה:

עו"ד עודד ציון

החלטה

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף (כשמעולם לא הוציא רישיון נהיגה); נהיגה ברכב ללא ביטוח; נהיגה בקלות ראש; ונהיגת רכב בהיות הנהג שיכור. בצד כתב האישום הגישה המשיבה בקשה לעצור את המבקש עד תום ההליכים ובהחלטה מיום 19.3.2020 הורה בית משפט השלום לתעבורה בנצרת (כב' השופט ב' קנדלפת), בהסכמת הצדדים, על מעצר המבקש בפיקוח אלקטרוני, בתנאים שפורטו. בהמשך הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרו לצורך יציאה לעבודה, ובהחלטה מיום 5.7.2020 – לאחר שהתקבל תסקיר מעצר משלים מאת שירות המבחן – קיבל בית המשפט לתעבורה את הבקשה. בהחלטתו הורה בית המשפט כי המעצר בפיקוח אלקטרוני מבוטל, וכי המבקש ישהה במעצר בית – בכפוף לתנאים מגבילים ולהפקדת ערבויות כפי שפורטו

עמוד 1

(להלן: החלטת השחרור). במעמד מתן ההחלטה ביקשה נציגת המדינה לעכב את ביצוע ההחלטה ובית המשפט לתעבורה הורה "בהעדר החלטה אחרת של בית המשפט המחוזי, החלטה זו תכנס לתוקף מחר 6.7.2020 בשעה 13:00".

2. בו ביום הגישה המשיבה ערר על החלטת השחרור, ובצדו "בקשה בהולה לעיכוב ביצוע החלטת שחרור מאיזוק אלקטרוני". בהחלטה מיום 5.7.2020 הורה בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטת ע' הוד) על עיכוב ביצוע של החלטת השחרור "וזאת עד למתן החלטה בערר". עוד נקבע כי הערר יובא לפני שופט תורן לקביעת דיון בערר. למחרת הורה בית המשפט המחוזי (כב' השופטת ת' נסים שי) כי דיון בערר יתקיים ביום 12.7.2020.

3. מכאן הבקשה לפניי למתן רשות לערור, שהוגשה ביום 6.7.2020 בשעות הערב ונקבעה לדיון לפניי באותו יום בשעה 20:00. המבקש טען - בדיון שלפניי ובכתובים - כי בית המשפט המחוזי לא היה מוסמך להורות על עיכוב הביצוע של החלטת השחרור. נטען כי הסמכות לעכב ביצוע שחרור לפי סעיף 55 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) נתונה לערכאה שהורתה על השחרור בלבד, וכי ממילא לא ניתן להורות על עיכוב ביצוע שחרורו מבלי לקיים דיון במעמד הצדדים מעבר לפרק הזמן הקבוע בהוראה זו. לפיכך טוען המבקש כי החלטת בית המשפט המחוזי לעכב את שחרורו התקבלה בחוסר סמכות ועל כן יש להורות על שחרורו בהתאם להחלטת בית המשפט לתעבורה לאלתר.

4. בדיון שלפניי טען בא כוח המשיבה כי גם בית המשפט שלערעור מוסמך להורות על עיכוב ביצוע החלטת שחרור, וזאת מכוח סעיפים 213 ו-220 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 ועל כן ניתן יהיה לרפא את הפגם שנפל בהחלטות בית המשפט המחוזי אם דיון בערר יתקיים לפניי עד השעה 13:00 מחר. מכל מקום נטען, כי החלטת בית משפט לתעבורה לעכב את שחרורו של המבקש ל-24 שעות בלבד העמידה את בית המשפט בסד זמנים צפוף ומנוגדת להנחיית בית משפט זה. עוד נטען כי המבקש מצוי במעצר בפיקוח אלקטרוני ולכן הפגיעה בו כתוצאה מהפגם הנטען, אילו יתקיים דיון בערר מחר - היא פחותה.

5. לאחר שעיינתי בבקשה והאזנתי לטיעוני הצדדים בדיון שהתקיים לפניי, החלטתי לדון בבקשה כבערר. דין הערר להתקבל. סעיף 55 לחוק המעצרים מורנו כדלקמן:

55(א). החליט בית המשפט על שחרור בערובה או על שחרור ללא ערובה, של אדם שהיה במעצר בעת מתן ההחלטה, והודיע היועץ המשפטי לממשלה או תובע, במעמד מתן ההחלטה, על רצונו לערור עליה, רשאי בית המשפט שנתן את הצו לצוות על השהיית ביצוע השחרור לתקופה שיקצב ושלא תעלה על 48 שעות מעת מתן ההחלטה; לענין זה יחולו הוראות סעיף 29, בשינויים המחויבים. (ב) ערר כאמור בסעיף קטן (א) יוגש בהקדם האפשרי תוך התקופה שנקצבה. (ג) החליט היועץ המשפטי לממשלה או התובע, למרות הודעתו לבית המשפט, כי לא יוגש ערר, יודיע מיד לבית המשפט על החלטתו, והאדם ישוחרר לאלתר.	השהיית ביצוע שחרור

בהוראה זו מוסדרת אפוא הסמכות לעכב החלטה המורה על שחרור בערובה או שחרור ללא ערובה של אדם ששהה במעצר מקום שבו הודיעו נציגי המאשימה על כוונתם לערור על ההחלטה (וראו בש"פ 1361/13 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 26 (22.2.2013)). לשם כך קובע סעיף 55(א) כי "בית המשפט שנתן את הצו" רשאי להורות על עיכוב ביצוע השחרור לתקופה שיקצוב שלא תעלה על 48 שעות ממועד מתן ההחלטה. סבורני כי יש טעם רב בטענות העורר שלפיהן הסמכות הקבועה בסעיף 55(א) לחוק המעצרים – הוא ההסדר הפרטני הרלוונטי לענייננו – נתונה בידי הערכאה הדיונית. עמדה זו מעוגנת בראש ובראשונה בלשונו של הסעיף, והיא עולה בקנה אחד עם החלטותיו של בית משפט זה (וראו בש"פ 1673/02 אפללו נ' מדינת ישראל (22.2.2002); בש"פ 11109/03 שקארנה נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (6.1.200); בש"פ 3806/14 כהן נ' מדינת ישראל, פסקאות 7-9 (28.5.2014)). ואולם השוו בש"פ 6142/07 כהן נ' מדינת ישראל, פסקאות 8-10 (12.7.2007)). בצד האמור, ברי כי בתוך פרק הזמן של עיכוב הביצוע של החלטת השחרור מוסמכת ערכאת הערעור לדון בערר בנוכחות העצור ולקבל החלטת ביניים בדבר הארכת המעצר, בהתאם להוראת סעיף 57 לחוק המעצרים המחייבת את בית המשפט שדן בערר לפי סעיף 53 לחוק זה (בין היתר) לדון בו במעמד הצדדים. כפי שנפסק לא פעם הוראה אחרונה זו "מבטאת עיקרון יסוד בשיטתנו המשפטית לפיו זכאי נאשם וכמוהו חשוד, להליך הוגן שיאפשר לו, בכפוף לסייגים הקבועים בחוק, להשמיע את דברו ולהתגונן כראוי נגד הטענות המועלות נגדו" (בש"פ 4586/06 חלידו נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (22.8.2006)).

6. במקרה דנן הורה בית המשפט המחוזי על עיכוב ביצוע החלטת השחרור עד למתן החלטה בערר המדינה, מבלי לקיים דיון בערר במעמד העורר ודיון כאמור נקבע ליום 12.7.2020. משאלה הם פני הדברים, החלטת בית המשפט המחוזי לעכב את ביצוע החלטת השחרור מבלי לקיים דיון בערר התקבלה בניגוד להוראתו המפורשת של סעיף 55 לחוק המעצרים (ועל כך גם נציג המשיבה לא חלק בדיון שלפניי) ובניגוד לכלל שלפיו דיון בערר יהיה "בפני המשחרר בערובה או סניגורו, בפני עצור, ובפני תובע" המעוגן בסעיף 57 לחוק זה. בנסיבות האמורות, אני רואה לקבל את עמדת המשיבה כי ניתן לרפא את הפגם אם יתקיים בערר דיון עד למחר שעה 13:00.

הערר מתקבל אפוא. מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני יבוטל בכפוף לתנאים שנקבעו בהחלטת השחרור. פקודת השחרור תינתן בבית המשפט לתעבורה בנצרת ללא דיחוי והכל בכפוף לתנאים האמורים.

למותר לציין כי בהחלטתי זו אין משום נקיטת עמדה בהתייחס לערר התלוי ועומד לפני בית המשפט המחוזי, והוא יחליט בו כחוכמתו. הנחתי היא כי נוכח האמור לעיל יוקדם הדיון שנקבע בערר וייקבע בהקדם האפשרי, לפי אילוצי בית המשפט המחוזי בנצרת.

ניתנה היום, י"ד בתמוז התש"ף (6.7.2020).

ש ו פ ט